

Detektivska zgodba

Glavni junak zgodbe je detektiv Mike Rakec. Star je 35 let. Živi sam, s kužkom Pakijem, v štirisobnem stanovanju, v Ljubljani. Mike je zelo športen človek. Dvakrat na teden hodi na fitnes, enkrat na plavanje ter enkrat na tenis. Seveda vsak dan pelje tudi kužka na sprehod. Dela na oddelku »na klic«. To pomeni, da takrat, ko ga pokličejo mora priti v službo in čim prej rešiti najrazličnejše detektivske primere. Ima tudi veliko prijateljev. Njegov najboljši prijatelj je sodelavec Miha. Miha ima ženo Anito in otroka Marka. Miha je star 36 let in ima podobne hobije kot Mike. Anita je stara 34 let in zelo rada kolesari. Marko je star 8 let in zelo rad igra tenis. Naj omenim še Pakija, ki je zelo prijeten in majhen kuža. Vsi ga imajo radi.

Nekega dne so Mika poklicali na delo. Ko je prišel v službo, so mu kolegi povedali, da so bogatašnji Maši Hedvik ukradli skoraj vse premoženje. Niti policija niti služba »na klic« nista vedeli, kam so ga skrili roparji.

Čez nekaj mesecev so nastopile težko pričakovane poletne počitnice. Mihov sin se je odločil, da bo šel med počitnicami za en teden v tabor s svojimi prijatelji. Nastopil je dan odhoda za Marka. Pospremiti ga je prišel tudi Mike, s Pakijem. Očitno je bil Paki zelo vesel, saj je ves čas skakljal okoli Marka. Otroci so šli v avtobus. Vsi so bili malo žalostni, ker so se poslovili za en teden od staršev. Vendar takrat še niso vedeli, da bodo počitnice razburljive. Otroci bodo nehote pomagali pri reševanju detektivskega primera.

Ko so otroci prišli v tabor, so postavili šotore in razložili svoje stvari. Nato jim je vodja rekel, da gredo lahko malo raziskovat naokoli. V tabor so se morali vrniti ob 13.00, ker so imeli takrat kosilo. Marko in njegovi prijatelji so odšli proti gozdu. Še nikoli niso bili v tem gozdu, zato so hodili naravnost naprej. Niso se bali, saj so vedeli, da se ne morejo zgubiti. Gozd ni bil velik. Prišli so do zelo velikih skal. Zdele so se jim zelo zanimive in skrivnostne, zato so jih začeli raziskovati. Takrat pa so zaslišali: »Kosilo!!«. In morali so oditi. Za kosilo so bili makaroni, s paradižnikovo omako. Ko so pojedli, so se domenili, da bodo popoldne spet šli raziskovat tiste skale. Popoldne so se šli potepat. Njihov vodja jim je rekel, da ne smejo iti predaleč, da bodo lahko slišali, kdaj bo večerja. Odšli so proti skalam. Ko so prišli do skal, so se domenili, kje bo kdo raziskoval. Marko je šel raziskovat k vznožju skal. S seboj je vzel kladivce. Tolkel je po skalah in poslušal ali je kakšna votla. Tolkel je in tolkel, ko pa se mu je zazdelo, da je slišal votlo skalo, je prenehal. Zapomnil si je, katera skala je votla. Na tleh je poiskal oranžen kamen in skalo označil s križcem. Nato je poklical prijatelje in jim povedal za svoje odkritje. Takrat pa jih je vodja poklical k večerji in morali so oditi. Za večerjo je bilo, kar je ostalo od kosila. Paradižnikova omaka in kruh. Po večerji so se igrali družabne igre: Človek ne jezi se, Monopoly in še druge. Zelo so se zabavali. Prišel je čas počitka. Šli so v šotore, zaprli zadrge in odšli spat. Na šotorskem platnu so zaslišali prve dežne kaplje. Začelo je vse močnejše deževati, toda otroci so zaradi utrujenosti hitro zaspali, kljub močnemu nalivu.

Naslednje jutro se ni videlo, da je padal dež. Sijalo je toplo sonce, ki je posušilo vse luže. Otroci so se oblekli in odšli na zajtrk. Za zajtrk so imeli kruh in različne namaze. Po zajtrku jim je vodja rekel, da imajo dopoldne prosto, popoldne, pa gredo na plavanje v jezero. Marko in njegovi prijatelji so zopet odšli k skalam. Ko so bili tam, so se spomnili, da je ponoči padal dež, ta pa je izbrisal križec. Domenili so se, da bodo votli prostor iskali vsi skupaj. Vsak je vzel svoje kladivce in začel z njim tolči po skalah. Tolkli so in tolkli, ko pa so že skoraj izgubili upanje, je eden od njih zaslišal votel zvok. Tam so zataknili vejo in odšli proti taboru,

saj jih je vodja klical na kosilo. Za kosilo so imeli pizzo. Bila je zelo dobra. Po kosilu so imeli eno uro časa za počitek. Po počitku so vzeli brisače in kopalke ter odšli na plavanje. Prišli so do jezera. Jezero ni bilo zelo veliko, zato pa je bilo zelo toplo. Oblekli so se v kopalke in veselo odskakljali v vodo. V vodi so plavali, si podajali z žogo, se lovili... Imenitno so se zabavali. Nato so morali vrniti v tabor. Ko so prišli v tabor, so jih je že čakale slastne palačinke. Bile so zelo dobre. Po večerji so bili vsi tako zelo utrujeni, da so zgodaj odšli spat.

Ko so se naslednji dan zbudili, jih je pričakalo presenečenje. Po obrazu so bili namazani z zobno pasto. Nekateri so imeli narisane brke, nekateri očala. Vsi so se smejali. Nato so se umili, preoblekli ter odšli na zajtrk. Za zajtrk so imeli kosmiče. Bili so zelo nasitni in okusni. Vodja jim je rekel, da bodo dopoldne šli na dolg sprehod, popoldne pa imajo prosto. Hodili so po gozdu, po cesti. Vstavili so se, da so spoznavali nove rastline in živali. Po sprehodu jih je pričakalo krepko kosilo. Popoldne je Marko s svojimi prijatelji odšel proti skalam. Ko so prišli do skal, so poiskali vejico, ki je označevala votlino. Odločili so se, da bodo raziskali, kakšen je votli prostor. V roke so vzeli kladivca in začeli s vso močjo tolči po skalah. Ker so ustvarjali velik hrup, je za njimi prišel njihov vodja. Vprašal jih je, zakaj so tako glasni. Otroci so mu po resnici povedali, vse kar se je zgodilo. Vodja jim je svetoval, da bi bilo boljše, če bi pod skalo izkopali rov in bi bili tako manj glasni. Stekel je po lopate v tabor in jim jih prinesel. Otroci so začeli kopati rov. Kopali so, kopali in prišli do betona. Nastopil je čas večerje, zato so se morali vrniti. Po večerji je vodja za vse prisotne v taboru sklical sestanek. Povedal jim je o odkritju votle skale. Za naslednji dan so se zmenili, da bodo vsi kopali rov. Nato so odšli v šotore. Bili so zelo razburjeni, toda zaradi razburljivih dogodkov jih je premagala utrujenost in so hitro zaspali.

Naslednji dan jih je pričakal dež. Zelo je deževalo in prav nič ni bilo zabavno, saj so vsi pričakovali, da bodo lahko šli kopat rov. V šotorih so se igrali razne igre, se pogovarjali in se dolgočasili. Po dobrem kosilu je posijalo sonce. Otroci so bili zelo veseli. Takoj so odšli proti skalam. Ko so prišli k skalam, so ugotovili, da ne morejo kopati, saj je bilo vse blatno, zato so se vrnili v tabor. V taboru so se domenili, da bodo popoldne odšli na dolg sprehod. Hodili so in vmes spoznavali nove rastline in živali. Na pol prehojene poti so zavili proti skalam.

Marko in njegovi prijatelji so ostalim otrokom pokazali rov in beton, do katerega so se dokopali. Ker se je začelo večeriti, so se vrnili v tabor. Njihov vodja je predlagal, da bi lahko za spremembo jedli v restavraciji. Vsi otroci so z navdušenjem sprejeli predlog. Vsak si je lahko naročil, kar je hotel. Edina omejitev je bila, da jed ni smela biti dražja od 10 evrov. Po okusni in obilni večerji so bili tako utrujeni, da so ob vrnitvi v tabor takoj zaspali.

Naslednje jutro je bil zelo lep dan. Vsi so vedeli, da bodo lahko odšli proti skalam, zato so se hitro umili in pojedli dober zajtrk. Vodjo so prosili, če gredo lahko kopat rov. Seveda jim je dovolil. Odšli so proti skalam. Ko so prišli do njih, so ugotovili, da je spodaj beton. Niso vedeli, kaj naj naredijo, zato so z vso silo potolkli s kladivcem po betonu, ki se je na njihovo veliko presenečenje sesedel. Z vso silo so začeli kopati naprej. Napočil je čas kosila, zato so se vrnili. Za kosilo so imeli dobro gobovo rižoto. Po kosilu so imeli eno uro počitka, nato pa so se vrnili k skalam. Prišli so ponovno do betona. Sedaj so narahlo s kladivcem udarili po njem, toda ni se sesedel. K betonu pristopil najmočnejši deček iz skupine. Zamahnil je s kladivom in beton se je porušil. Vsi so bili zelo srečni. Ponovno so začeli kopati. Kopali so in kopali, nato pa so prišli do stopnic. Presenečenje je bilo veliko. Počasi so stopali po njih. Nato so prišli do železnih vrat, ki so bila narejena na kodo. Sedaj pa res niso vedeli, kaj naj naredijo, zato so odšli po vodjo. Ko so se vrnili v tabor, so vodji povedali vse po resnici. Skupaj z vodjo so se vrnili k železnim vratom in začeli iskati kodo. Pretaknili so vsak kamen

in uspeh ni izostal. Eden od otrok je našel listek, na katerem je bila zapisana koda za odpiranje železnih vrat. Toda začelo se je večeriti in morali so se vrniti v tabor. Listek so dali vodji, ker so menili, da ga bo najbolje pazil. Čakala jih je dobro večerja, nato pa zaslužen počitek. Naslednje jutro otroci od vznemirjenosti in pričakovanja, kaj se skriva za železnimi vrati, niso mogli pojesti zajtrka. Takoj so odšli proti skalam. Ko so prišli do skal, je vodja vtipkal kodo z lističa in vrata so se odprla. Vodja je prvi vstopil v temen prostor. Po stenah je tipal in našel stikalo. Prižgal je luč, takrat pa so se otroci od največjega razburjenja sesedli na tla. V prostoru je bilo polno denarja, nakita, elektronskih naprav in še veliko drugega. Niso vedeli, kaj naj naredijo, zato so poklicali policijo in službo «na klic». Po 10 minutah je prišla policija. Vodja in otroci so ji povedali celo zgodbo. Policija je odšla po velik kombi, na katerega naj bi naložili stvari. Otroci in vodja so se vrnili v tabor kot zmagovalci.

Na mesto najdbe se je pripeljal tudi Mike Rakec. Razgledal se je po prostoru polnem denarja in drugih stvari. Takrat pa je zaslišal kombi. Ni vedel, kdo je, zato je odšel ven pogledat. Iz zasede je opazil, da so roparji, ki so prišli po ukraden denar. Nekaj časa jih je opazoval. Roparji so prišli ven z vrečami, ki so bile napolnjene z denarjem. Mike je vzel pištolo, saj je ugotovil, da roparji niso oboroženi. Enkrat je v zrak ustrelil opozorilni strel, nato pa je stekel za njimi. Takrat pa se je pripeljala policija, ki je priskočila na pomoč Miku Rakcu. Istočasno so prišli tudi otroci iz tabora. Mike je med tekom streljal roparjem v noge. Roparji so padli po tleh in se predali.

Kasneje, ko so končali s preiskavo, so ugotovili, da je denar last Maše Hedvik. Sodelavci so Miku prigovarjali, da naj denar sam odnese Maši, kar je tudi storil.

Naslednji dan se je Mike zelo lepo oblekel. Nato je v avto naložil denar in odšel k Maši. Čez nekaj časa se je pripeljal pred zelo veliko moderno hišo. Preveril je, ali je to pravi naslov in ugotovil, da se je pripeljal pred pravo hišo. Pozvonil je in vrata mu je odprla najlepša ženska, kar jih je kdaj videl v življenju. Maša Hedvik je bila stara okoli 30 let in je imela dolge, rjave skodrane lase. Njeni zobje so bili beli kot sneg. Z Mikom sta se takoj dobro ujela. Maša mu je predstavila svojo muco Liso, ki je imela zelo rada kužke. Potem ga je še malo popeljala po hiši in mu predstavila svoje osebje. Ko sta prišla ven, je Mike Maši dal ves ukraden denar. Maša je bila tako vesela, da je Miku padla v objem in ga poljubila.

Maša in Mike sta ohranila stik. Večkrat sta se slišala po telefonu. Kasneje pa sta se začela dobivati, hoditi v kino, fitnes, na izlete in počela vse, kar počnejo mladi zaljubljeni ljudje. Mike ji je predstavil kužka Pakija. Maša in Mike ste se vedno boljše razumela in kmalu sta postala par. Mike se je kmalu preselil k Maši v njeno hišo. Tudi Lisa in Paki sta se zelo lepo razumela. Oba sta imela zelo rada morje, zato sta si kupila jahto. Veliko sta križarila po celem svetu in uživala, skupaj z Liso in Pakijem. Vsi so bili zelo srečna družina.

Luka Štrlekar, 6. a